

Моето перо

Четвърти брой – февруари-март 2022 година

В този брой:

- + Традиции и обичаи
- + Училищен живот в условията на пандемия
- + БДП – Група Б
- + Пътни знаци относно предимство
- + Знаете ли, че...

Мартениците пазят къщата от злини. Белият цвет символизира дълъг живот, а червеният – здраве. В белия цвет са втъкани чистотата искреността на отношенията, а в червения – топлотата, приятелството и взаимната обич.

Закичват се за здраве и берекет. Невестите носят мартениците от дясно, а момите – отляво.

**Честита
Баба
Марта!**

*Баба Марта бързала,
мартенички вързала*

На първи март се закичваме с мартенички и си пожелаваме здраве и щастие. Но как се е появила тази традиция по нашите земи?

А ето и една от най-известните легенди:

Легендата разказва, че хан Кубрат повикал петте си сина и им завещал да не се разделят и да бъдат винаги заедно. Да бъдат силни и да не могат враговете да ги нападат и поробят.

След време хазарите нападнали прабългарите и пленили дъщерята на Кубрат – Хуба. Предводителят на хуните поискал да го признаят за владетел, за да освободи сестра им и остави земите им. Ханските синове били поставени пред изпитание. Най-големият син – Баян, признал хазарското владичество и останал при пленината си сестра. Другите тръгнали да търсят свободна земя за своите племена. Преди да се разделят, братята тайно се уговорили с Хуба и Баян, че Аспарух

Първите мартеници били направени от усукани бял и червен конец. По-късно започнали да добавят златна или сребърна паричка или синьо манисто.

Баба Марта е олицетворение на м. март и на настъпващата пролет. Според предание тя е сестра на Голям Сечко и на Малък Сечко. Марта е сърдита, защото братята ѝ всяка година изпиват виното, а за нея не оставят дори да го опита. Затова трябва да бъде омилостивена, защото настроението ѝ оказва силно

влияние върху времето. Когато е засмяна, времето е слънчево и топло; когато се ядосва, духа силен вятър и облаци закриват слънцето.

Има обичай – избиране на ден от месеца, по който се гадае каква ще е годината за човека. Ако денят е слънчев – годината ще е успешна. Ако вали и времето е лошо – ще има трудности.

Когато видим цъфнало дърво или щъркел, сваляме мартениците и ги връзваме на клон на цъфналото плодно дърво или слагаме под камък. След 9 дена проверяваме какви животинки има около мартеницата под камъка и колко са на брой. Колкото са повече,

ще изпрати птица, вързана със златна нишка на крачето, знак, за да избягат.

След време при Хуба долетял гълъб със златен конец на крачето. Както се били разбрали, Хуба и Баян избягали и достигнали до водите на Дунав. Не знаели какво да направят.

Само птицата можела да им покаже пътя. Баян взел бял конец, а Хуба го вързала на крачето на гълъба.

Пуснали

птицата да лети, но в този момент се появили преследвачи от хунското племе и започнали да ги обстрелят. Баян бил ранен от стрела и началото на конеца, който държал, се обагрил от кръвта му. В този момент на другия бряг на реката се появил Аспарух с войниците си. Като ги видели, хуните побягнали. Аспарух помогнал на Хуба и Баян да минат реката.

Взел конеца от Баян и завързал белия му край с червения. Закичил всеки един от своите войни с късче от този свещен конец. След това застанал пред войската и признал, че той и неговите братя не са се вслушали в съвета на баща си и така са заплатили с

кръвта си своето разединение. Аспарух заръчал червено-белия конец никога да не се разкъсва, защото тази окървавена нишка завинаги ще сързва българите.

толкова повече ще са придобивките ни през годината. Някои хвърлят мартениците в течаща вода, зад им върви като по вода.

На 3 март България отбеляза 144 години от Освобождението си от османско владичество.

Във връзка с празника се проведоха различни инициативи, в които взеха участие много ученици, а именно: тематична изложба, празнична програма, турнир по шах. Отличилите се получиха награди.

Учениците от първи клас изнесоха празнична програма по повод посрещане на Баба Марта.

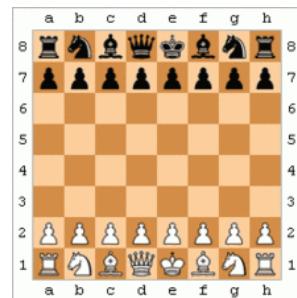
Подаръци от Баба Марта

Взела две игли от Ежко, прежда от върбите взела, Баба Марта тази заран мартенички е изпела.

*Ето ти една за здраве,
ето ти една за сила.
Баба Марта на децата
пролет днес е подарила.*

Петя Йорданова

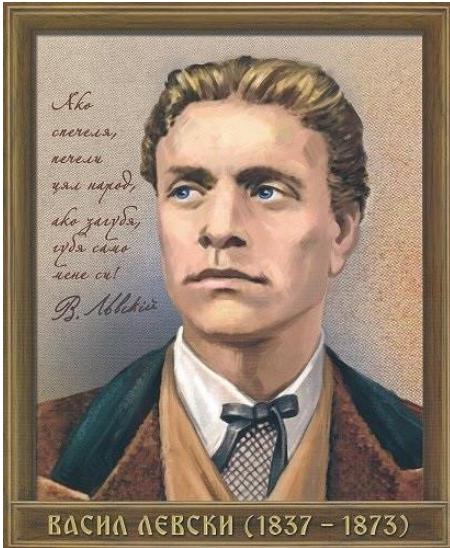

Знаете ли, че...

Думата шах идва от персийски император, а думата мат – мъртве. Който умъртви противниковия император, той печели играта.

Шахматът е логическа игра за двама, която се играе върху квадратна дъска, разделена на бели и черни квадрати. Първи на ход са винаги белите.

Съществуват много легенди и теории за произхода на играта, като за нейна родина най-често се споменават Индия, Персия и дори Китай. Предположенията на учениците са, че шахматът се заражда в периода III-VI век от н.е. в Индия. Играта е отразявала състава и свойствата на тогавашната индийска войска – слонове, бойни кули, коне и пехотинци. От Индия играна се разпространява в Персия. А от там арабите я пренасят в Европа – най-напред в южните области на Испания, която тогава е част от Арабския халифат.

Ученици от училището участваха в инициатива на СУ „Св. Паисий Хиландарски“ – Пловдив, по повод 149 години от гибелта на Васил Левски, подкрепена от МОН. На 18 февруари, в 12,00 часа възпитаници на училището се включиха в едновременна рецитация на емблематичното стихотворение „Обесването на Васил Левски“, написано от поета-революционер Христо Ботев. Рецитацията събра много положителни отзывы от обществеността на с. Петърница във Фейсбук. <https://www.facebook.com/demirova.asenova/videos/3359647494159367>

По повод Националния празник на България Народно Читалище „Прочут 1925“, ученици и учители от училището почетоха паметта на загиналите за свободата на отечеството. Г-н Гаврилов – учител в група за ЦОУД, историк, в словото си припомни факти и изрази всеобщата признателност към паметта на загиналите за нашата свобода.

Пролетен бал

Посрещане на пролетта с изложба, викторина и празнична литературно-музикална програма, подготвена от г-жа Митева – учител в ГЦОУД.

Да знаем повече ...

СТАНКА ПЕНЧЕВА

Станка Михайлова Пенчева е родена на 9 юли 1929 г. в Сливен.

Завърши гимназия в родния си град и руска филология в Софийския университет.

Станка Пенчева пише стихотворения, есета, очерци, преводи от руски език.

Сред малките си читатели е известна с повестта „Мили бате!... Писма на един дакел“.

Станка Пенчева разказва увлекателно за приятелството, мечтите, любопитството; дава уроци за света и

нещата от които боли или на които се смеем. Главен герой в повестта е дакелът Джери. На малкото кученце се налага да живее на село, разделено от живеещия в столицата „батко“ Мишо.

„Мили бате, дай си ухото да ти прошепна: влюбен съм! Да не ти го обяснявам – мисля, че знаеш какво значи...“

Джери пише писмо след писмо до „батко Мишо“ и разказва за обичайните и по-необичайните свои проблеми. Тази форма на общуване провокира читателското любопитство.

Малките читатели на книгата се сблъскват с един непознат свят, в който има любов, приятелство, болест, радост, мъка...

Животът поднася много и различни премеждия на малкия дакел, но той си остава същото весело, емоционално, смело, жизнерадостно и любопитно същество, с което се запознаваме в началото на повестта.

Писмо единадесето:

Присъединение
с ѝх на скара

18 юни

Какъв ѝвълг и бурен ден!

Бате, наистина трябаше да си тук, за да заведа и теб на... Но да не избръзвам.

Още от сутринта разбрах, че днес ще става нещо необикновено.

Баба си гладеше празничната рокля, а косата ѝ – навита на ролки. Като ги махна и се среса, заприлича на софийския ни съсед, пудела Бенджи. Но тя се мислеше за красива и аз си премълчах. С мен се държеше подозрително любезно. Като си обу и новите обувки (тук ходим повечето боси), аз се досетих и сърцето ме заболя. Баба иска да ме напусне! Кой знае къде се кани да ходи: я в София, я в далечна чужбина. А аз какво да правя тук самичък? Ами ако въобще не се върне?

Скрих се в цветята ѝ, като се стараех да не кухна – те миришат нетърпимо силно. По едно време пред къщи спря кола, познах в нея леля Янка, чично Стефан и внучето им Стефчо. Свириха с клаксона, баба Пуделка излезе, викна ме няколко пъти и заключи вратата.

Станка Пенчева доказва, че у всеки трън памъчето на детството. Да си спомним за ваканциите на село и гозбите на баба, да пазим и обичаме детето в нас.

Знаете ли, че...

В миналото не е имало телефони и интернет, хората са общували чрез размяна на писма. Така постепенно се е развита епистоларната литература.

В писмата присъства желанието да се споделят преживявания, затова са емоционално заредени с възторг и радост, а понякога и с тъга.

Знаете ли, че...

Дакел е порода домашно куче с изключително къси крака и издължено тяло. Козината му е черна или кестенява. Ушите са клепнали. Породата е създадена в Германия за лов на язовци и лисици. Съществуването ѝ е известно още преди XVI век. Дакелът е любвеобилно куче.

Спазвайте правилата

-Сигурно е заспал под леглото! – рече тя и се настани при леля Янка. Колата бълвна дим и потегли. Наистина ме заряза, окото ѝ не мигна! Колата запраши по пътя, но аз вече летях подире ѝ с най-голямата скорост, на която съм способен. Нека ми се спука сърцето от умора! Нека издъхна пред очите на жестоката баба! Ала колата изведнъж спря, баба изскочи, грабна ме и ме вмъкна вътре. Лежах в полата ѝ, изплезил език, а тя нареддаше:

–Бедният Джерко, бедната Джерунка, бедната Джерчица! Хич не ми харесваше, че ме нарича с разни глупави женски имена, но иначе бях доволен. Ще замина с нея за чужбина! За жалост, не пътувахме дълго – само до съседното село. Там имало събор.

Докато попитам какво е това, колата спря и всички слязохме.

–Ще вървиш до мен, нито крачка по-далеч! – каза строго баба.

Видях грамадна поляна, а на нея народ, народ – сякаш бях в родната София! Имаше толкова много неща за гледане и мирисане, че съят ми се зави. Гърмеше музика, викаха продавачи, свиреха клаксони. Скоро носът ми улови неописуемо сладък мирис. Гледах да вървя до самия крак на баба, но в този миг забравих всичко и тръгнах по миризмата. Стигнах до нещо желязно, нажежено, от което се вдигаше на облаци ароматен дим. Повдигнах се на пръсти и замрях: над въглените цвърчаха приказни печени месца! Дебел мъж ги обръщаше с меша и потракваше с нея. Застинах така, седнал на задниче. Гледах, без да мигна, от устата ми потече предателска слюнка. Мъжът ме посочи с мазния си пръст и така се разсмя, че шкембето му се разтресе. Събраха се и други хора.

–Дай едно кебапче на кученцето, виж как ти се моли! Дали не е от цирка? – каза някой.

Дебелакът чупна парченце месо, хвърли го високо и аз „клод“ – хванах го във въздуха, както си зная.

–Я какво е хубавко! – рече една жена. – Дали не се е изгубило? Още гледах цвърчещите кебапчета, но тези думи ме прерязаха. Огледах се. Никъде ги няма ни баба, ни леля Янка, ни Стефчо. Наоколо все непознати хора. Някой посегна да ме хване, аз се мушнах между чуждите нозе и

хукнах да бягам. Ала накъде? Сънцето приличаше, музиките гърмяха, аз се блъсках в крака и гуми, кръжах по отъпканата поляна и жално скимтях:

–Бабо, мила бабо, къде си?

В този миг някой ме спира за вратата и ме гушна до мократа си от пот фланелка. момче като момче, но миришеше много особено. Козината ми веднага настърхна. Дойдоха още три момчета.

–Леле, откъде го гепи, бе! Че то струва барем илядо лева! – провикна се едното.

–Ами – илядо! Цели два bona ще дадат за него. Глей го какъв е тарикатин – и на два крака седи!

**Спазвайте правилата
за безопасно движение
по пътищата!**

Група „Б“ – Пътни знаци относно предимство

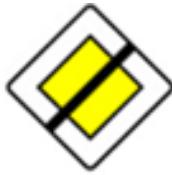
Б1 „Пропусни движещите се по пътя с предимство“

Б2 „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“

Б3 „Път с предимство“

Б4 „Край на пътя с предимство“

Б5 „Пропусни насрещнодвижещите се пътни превозни средства“

Б6 „Премини, ако пътят е свободен“

<https://www.book.store.bg/p225241/uchebno-tablo-osnovni-pytni-znaci.html>

Слушах, прямлял от страх. Бях пленник! Щяха да ме продадат като роб в тази пуста чужбина, никога вече нямаше да видя ни теб, ни баба... Изведнъж някъде отдалеч чух свиркане. Нашият таен сигнал с баба, дето си го знаем само двамата! Заритах отчаяно, залаях:

-Насам, насам!

-Джери, къде си, Джери! – викаше баба в навалицата. Зърнах и щъркналата коса на Стефчо.

-Леле, откъде го гепи, бе! Че то струва барем илядо лева! – провикна се едното.

-Ами – илядо! Цели два bona ще дадат за него. Глой го какъв е тарикатин – и на два крака седи!

Слушах, прямлял от страх. Бях пленник! Щяха да ме продадат като роб в тази пуста чужбина, никога вече нямаше да видя ни теб, ни баба... Изведнъж някъде отдалеч чух свиркане. Нашият таен сигнал с баба, дето си го знаем само двамата! Заритах отчаяно, залаях:

-Насам, насам!

-Джери, къде си, Джери! – викаше баба в навалицата. Зърнах и щъркналата коса на Стефчо.

Аз се гушех в нея и мълчах виновно. Бате, винаги да слушаш леля Радина и баба! Те по-добре от нас познават живота... Подмамиха ме, пустите му кебапчета. Докато съм жив, няма да вкуся кебапче!

-Е, щом всичко свърши благополучно, викам да отидем да похапнем – предложи чично Стефан.

И се озовахме пред същия дебеланко с машата. Той ме позна и ми хвърли втората половинка от месцето. И аз какво да правя – клоц със зъби! После всички ми дадоха по парченце, та се наядох здравата. Баба ми наля в пластмасова чинийка някаква сладка, ароматна вода. Много ми хареса, само дето ми щипеше по носа.

Толкова бях изморен от вълненията, че заспах още щом влязохме в колата. Събудих се на моето чердже, до мен – захвърлени новите обувки на баба. Помирисах ги. И усетих дъха на стъпкана трева, на потно циганче, на лимонада, на сладък пушек от скара, на приключения... Колко хубаво мирише съборът! Догодина ще отидем заедно, нали?

Твой съборянин Джери

Благодарим за авторските
материалы, използвани от Интернет
и цитираните книжни издания, при
подготовката на нашия - Вашия
вестник.